

İKİNCİ DAİRE

İNAN VE DİĞERLERİ – TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no. 19637/05, 43197/06 ve 39164/07)

KARAR

STRAZBURG

13 Ekim 2009

İşbu karar AİHS'nin 44/2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tâbi olabilir.

USUL

Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan 19637/05, 43197/06 ve 39164/07 no’lu davaların nedeni Barış İnan, Muhabbet Kurt ve Azimet Ceyhan adlı üç T.C. vatandaşının (“başvuranlar”) Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne (“AİHM”) sırasıyla 30 Mayıs 2005, 13 Ekim 2006 ve 27 Ağustos 2007 tarihlerinde, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme’nin (“AİHS”) 34. maddesi uyarınca yapmış oldukları üç başvurudur.

Birinci başvuran, AİHM önünde İstanbul Barosu avukatlarından F.N. Ertekin, K. Öztürk, T. Ayçık, İ.C. Halavurt ve F. Kılıçgün tarafından, ikinci başvuran ise İstanbul Barosu avukatlarından E. Kanar tarafından temsil edilmiştir.

AİHM, 17 Haziran 2008 tarihinde başvuruların birleştirilmesine, başvuruların kısmen kabuledilemez olarak ilan edilmesine ve başvuranların tutuksuz yargılanma hakkı, ikinci başvuranın gözaltında tecavüze uğradığı iddiası, yine ikinci başvuranın tutukluluğunun yasaya uygunluğuna itiraz edebileceği etkili bir iç hukuk yolu bulunmayışına ilişkin şikâyeti ve ikinci ve üçüncü başvuranın makul bir süre içinde adil yargılanma hakkına ilişkin şikâyetlerinin Hükümete tebliğ edilmesine karar vermiştir.

OLAYLAR

DAVA KOŞULLARI

A. Barış İnan tarafından yapılan 19637/05 no’lu başvuru

Barış İnan adlı başvuran 1973 doğumlu Türk vatandaşıdır ve halen Kandıra F tipi cezaevinde tutukludur. 8 Eylül 1998 tarihinde MLKP örgütüne yönelik olarak yapılan bir polis operasyonunda yakalanmış, 14 Eylül 1998 tarihinde İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi’nde tek hakim tarafından tutuklanmasına karar verilmiştir.

İstanbul DGM savcısı, 18 Eylül 1998 tarihli iddianame ile başvurunu eski TCK’nın 146/1 maddesine dayanarak, Anayasal düzeni bozmaya teşebbüsle suçlamıştır.

Taraflarca sunulan bilgilere göre başvuran hakkındaki ceza davası İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi’nde derdest olup başvuran halen tutuklu durumdadır. Birinci derece mahkemeleri başvuranın tutukluluk halini her duruşma sonunda, kendi gerek görmeleri ya da başvuranın talebi üzerine gözden geçirmişler ancak dava dosyası ve delillerin durumu nedeniyle her seferinde tutukluluk halinin devamına karar vermişlerdir.

B. Muhabbet Kurt tarafından yapılan 43197/06 no’lu başvuru

Muhabbet Kurt adlı başvuran 1978 doğumlu Türk vatandaşıdır ve halen Gebze cezaevinde tutukludur. 8 Eylül 1998 tarihinde MLKP örgütüne yönelik olarak yapılan bir polis operasyonunda yakalanarak gözaltına alınmıştır. Başvuran gözaltı sırasında kötü muameleye uğradığını, polis memurlarının kendisine tecavüz ettiğini iddia etmiştir.

14 Eylül 1998 tarihinde başvuran başka 11 kişi ile birlikte İstanbul Adli Tıp Kurumu’nda doktor muayenesinden geçmiş ve hiçbirinin vücudunda herhangi bir darp ve

cebir izine rastlanmadığı belirtilmiştir. Aynı tarihte başvuran İstanbul DGM savcısına verdiği ifadesinde gözaltındayken işkence gördüğünü belirtmiştir. Başvuran daha sonra İstanbul DGM'deki tek hakimın kararı ile tutuklanmıştır.

İstanbul DGM savcısı, 18 Eylül 1998 tarihli iddianame ile başvurunu eski TCK'nın 146/1 maddesine dayanarak, Anayasal düzeni bozmaya teşebbüsle suçlamıştır.

İstanbul DGM'de yapılan yargılamanın 8 Aralık 1999 tarihli duruşmasında başvuran, gözaltındayken tecavüze uğradığı iddiasını dile getirmiş, DGM, savcılığın sözkonusu iddia hakkında bir soruşturma başlatmasını talep etmiştir. 20 Aralık 1999 tarihinde İstanbul DGM Savcılığı görevsizlik kararı vererek soruşturma dosyasını Fatih Savcılığı'na göndermiştir.

3 Temmuz 2000 tarihinde Fatih Cumhuriyet Savcısı, delil yetersizliği nedeniyle iddiayla ilgili takipsizlik kararı vermiştir. Savcı, başvuranın gözaltı süresi bitiminde yetkililere başvurmayıp şikâyetini 8 Aralık 1999 tarihinde dile getirdiğini, ayrıca gözaltından çıkışta düzenlenen tıbbi raporların başvuranın vücudunda herhangi bir şiddet izine işaret etmediğini belirtmiştir.

30 Haziran 2004 tarihinde yürürlüğe giren 5190 sayılı yasa ile devlet güvenlik mahkemeleri kaldırılmış, başvuran ve diğer sanıklar hakkındaki dava dosyası İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilmiştir.

4 Temmuz ve 24 Ekim 2007 tarihli duruşmalarda başvuran gözaltındayken baskı altında alınan ifadelerinin delil olarak kabul edilebilirliği ve güvenilirliğine itiraz etmiş, tecavüze uğradığı iddiasını sürdürmüş ve mahkemeden kötü muamele iddialarının soruşturulması için savcılığa talimat verilmesini talep etmiştir. Birinci derece mahkemesi, başvuranın kötü muamele iddiaları hakkında daha önce soruşturma yapılmış olması gerekçesiyle talebi reddetmiştir.

Taraflarca sunulan bilgilere göre başvuran hakkındaki ceza davası İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'nde derdest olup başvuran halen tutuklu durumdadır. Birinci derece mahkemeleri başvuranın tutukluluk halini her duruşma sonunda, kendi gerek görmeleri ya da başvuranın talebi üzerine gözden geçirmişler ancak dava dosyası ve delillerin durumu nedeniyle her seferinde tutukluluk halinin devamına karar vermişlerdir. Bir defasında başvuran birinci derece mahkemesinin tutukluluk kararına itiraz etmiş, ancak itirazı inceleyen ağır ceza mahkemesi 23 Ağustos 2006 tarihinde itirazı reddetmiştir.

C. Azimet Ceyhan tarafından yapılan 39164/07 no'lu başvuru

Azimet Ceyhan adlı başvuran 1970 doğumlu Türk vatandaşıdır ve halen Kandıra F tipi cezaevinde tutukludur. 2000 yılında eski TCK'nın 146/1 maddesine dayanarak, Anayasal düzeni bozmaya teşebbüsle suçlanmış, 21 Şubat 2000 tarihinde yakalanmış ve çıkarıldığı DGM'deki tek hakim tarafından tutukluluk kararı verilmiştir.

Taraflarca sunulan bilgilere göre başvuran hakkındaki ceza davası İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'nde derdest olup başvuran halen tutuklu durumdadır. Birinci derece mahkemeleri başvuranın tutukluluk halini her duruşma sonunda, gerek görmeleri ya da başvuranın talebi üzerine gözden geçirmişler ancak dava dosyası ve delillerin durumu nedeniyle her seferinde tutukluluk halinin devamına karar vermişlerdir.

HUKUK

I. AİHS’NİN 3. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

İkinci başvuran Muhabbet Kurt AİHS’nin 3. maddesine dayanarak gözaltındayken tecavüze uğradığını iddia etmiştir.

Hükümet, başvuranın Fatih Cumhuriyet Savcılığı’nın 3 Temmuz 2000 tarihli kararına itiraz etmemiş olması nedeniyle AİHS’nin 35/1 maddesi bağlamında mevcut iç hukuk yollarını tüketmediğini öne sürmüştür. Alternatif olarak, yukarıda belirtilen kararın başvuranın kötü muamele iddialarına ilişkin nihai karar olması sebebiyle başvuranın sözkonusu karardan itibaren altı ay içinde AİHM’ye başvurmadığını savunmuştur. Hükümet ayrıca başvuranın iddialarının, hiçbir delille desteklenmemiş olması nedeniyle dayanaktan yoksun olduğunu savunmuştur.

Başvuran cevaben, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi’nin 4 Temmuz ve 24 Ekim 2007 tarihli duruşmalarında ifade veren tanıkların beyanlarının, iddialarını destekleyen deliller olduğunu, yetkililerin bunları dikkate almadıklarını veya psikolojik muayene yapılmasını talep etmediklerini belirtmiştir. Ayrıca iddialarını İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi’nin dikkatine ancak 2007 yılında sunabildiği için AİHM’ye başvurusunu zamanında yaptığını belirtmiştir.

AİHM öncelikle savcılarının kovuşturmayaya yer olmadığı kararlarına karşı yapılan itirazların ilke olarak AİHS’nin 35/1 maddesi bağlamında etkili ve erişilebilir bir hukuk yolu teşkil ettiğini hatırlatır (bkz. *Nurettin Aldemir vd. – Türkiye*, no. 32124/02, 32126/02, 32129/02, 32132/02, 32133/02, 32137/02 ve 32138/02; *Hıdır Durmaz – Türkiye*, no. 55913/00; *Saraç – Türkiye*, no. 35841/97; *Nuray Şen – Türkiye*, no. 41478/98). AİHM mevcut davada başvuranın Fatih Cumhuriyet Savcılığı’nın 7 Temmuz 2000 tarihli kararına itirazda bulunmayarak sözkonusu hukuk yolundan yararlanmadığını ve bu hukuk yoluna başvurmamasına neden olan herhangi bir koşul öne sürmediğini gözlemler. Gözaltına alınmasından sonra başvuranın içinde bulunduğu koşulların kendisini savunmasız, güçsüz ve devlet görevlilerinin tavırlarından endişe eden bir hale getirdiği farz edilse dahi (bkz. *İlhan – Türkiye* [BD], no. 22227/93) AİHM, başvuranın hakkındaki kovuşturma süresince bir avukat tarafından temsil edildiğini ve temsilcisinin savcının kararına itirazda bulunabileceğine işaret eder.

AİHM ayrıca, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi’nde Temmuz ve Ekim 2007’de verdikleri ifadelerinde başvuran ve temsilcilerinin öncelikle gözaltındayken alınan ifadelerinin güvenilirliğine ve bunların delil olarak kabul edilmesine itiraz ettiklerini ve başvuranın gözaltından çıktıktan sonra sıkıntılı olduğunu belirten tanık ifadelerine dayandığını kaydeder. Ayrıca ağır ceza mahkemesi, daha önce zaten yapılmış olması nedeniyle başvuranın yeni bir soruşturma yapılması talebini reddederken, başvuranın, elinde yeni deliller bulunması halinde savcılığa başvurabileceğini de belirtmiş, ancak başvuran bunu yapmamıştır.

Bu nedenlerle AİHM, başvuranın 7 Temmuz 2000 tarihli karara itiraz etmeyerek ve 2007 yılında kötü muamele iddialarını ulusal yargıda takip etmeyerek iç hukukta kendisine tanınmış yolları tüketmediği görüşündedir. Bu nedenle Hükümetin itirazını kabul eder. Dolayısıyla başvurunun bu kısmı AİHS’nin 35/1 ve 35/4 maddeleri uyarınca reddedilmelidir.

II. AİHS’NİN 5 VE 6. MADDELERİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

Her üç başvuran haklarında yürütülen yargılama süresince tutuklu kalmalarının AİHS'nin 5/3 maddesinde öngörülen “makul süre” şartını aştığını öne sürmüşlerdir. İkinci başvuran ayrıca AİHS'nin 5/4 maddesine dayanarak birinci derece mahkemesinin tutukluluk kararlarının hukuka uygunluğuna itiraz edebilecekleri etkili bir iç hukuk yolu bulunmadığını savunmuştur. İkinci ve üçüncü başvuranlar ayrıca haklarında yürütülen yargılamanın süresine ilişkin olarak AİHS'nin 6/1 maddesini dile getirmişlerdir.

A. Kabuledilebilirlik

Hükümet sözkonusu şikâyetlerin AİHS'nin 35/1 maddesinde öngörüldüğü üzere, iç hukuk yollarının tüketilmemiş olması nedeniyle reddedilmesi gerektiğini belirtmiştir. Hükümet, başvuranların 466 sayılı “Kanun Dışı Yakalanan veya Tutuklanan Kimselere Tazminat Verilmesine İlişkin Kanun” ve 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu’nun 141. madde hükümleri uyarınca tazminat talep edebileceklerini savunmuştur.

Başvuranlar sözkonusu çarelerin mevcudiyet ve etkililiğine itiraz etmiştir.

AİHM benzer davalarda Hükümetin ön itirazını inceleyip reddetmiştir (bkz. örneğin *Bayam – Türkiye*, no. 26896/02; *Barış – Türkiye*, no. 26170/03). AİHM sözkonusu davada bu içtihadından ayrılmasını gerektirecek özel koşullar tespit etmemiştir. Dolayısıyla Hükümetin itirazını reddetmekte ve sözkonusu şikâyetleri kabuledilebilir olduğunu tespit etmektedir.

B. Esas

1. AİHS'nin 5/3 maddesi

Hükümet, başvuranların tutukluluk sürelerinin makul olduğunu savunmuştur. Özellikle isnat edilen suçun ciddiyeti, kaçma tehlikesi ve davanın özel koşullarının tutukluluk halinin devamının haklı gerekçeleri olduğunu ifade etmiştir.

Başvuranlar iddialarında ısrarcı olmuştur.

AİHM mevcut davada birinci ve ikinci başvuranların tutukluluklarının gözaltına alındıkları 8 Eylül 1998 tarihinde başlayıp halen sürdüğünü gözlemler. Dolayısıyla tutuklulukları yaklaşık 11 yıl sürmüştür. Üçüncü başvuranın tutukluluğu, yakalandığı 21 Şubat 2000 tarihinde başlayıp halen devam etmektedir. Dolayısıyla 9 yıl 7 ayı aşkın süredir tutuklu bulunmaktadır.

AİHM, mevcut davadakine benzer sorunlar ortaya çıkaran davalarda sıklıkla AİHS'nin 5/3 maddesinin ihlal edildiğini tespit etmiştir (bkz. örneğin *Dereci – Türkiye*, no. 77845/01; *Atıcı – Türkiye* (no. 1), no. 19735/02; *Çarkçı – Türkiye*, no. 7940/05). Tarafına sunulan tüm delilleri inceleyen AİHM, somut davalarda farklı bir sonuca ulaşmasını sağlayacak ikna edici hiçbir tespit ve delilin Hükümet tarafından sunulmadığı kanaatindedir. Konu ile ilgili içtihadını dikkate alarak başvuranların tutukluluk sürelerinin aşırı olduğu ve AİHS’nin 5/3 maddesine uymadığı görüşündedir. Bu nedenle AİHS’nin 5/3 maddesi ihlal edilmiştir.

2. AİHS'nin 5/4 maddesi

Hükümet, tutukluluk durumuna itiraz edebileceği bir iç hukuk yolu bulunması nedeniyle ikinci başvuranın bu hükme dayalı şikâyetinin temelden yoksun olduğunu ifade etmiştir.

Başvuran, iddiasında ısrarcı olmuştur.

AİHM, Türk hukuk sisteminin gerçek anlamda çekişmeli ya da makul başarı şansı sunan bir usul sağlamadığı yönündeki sabit içtihadını dikkate alır (bkz. örneğin *Koştı vd.*, no. 74321/01; *Bağrıyanık – Türkiye*, no. 43256/04; *Doğan Yalçın – Türkiye*, no. 15041/03). Somut davada sözkonusu tespitten sapmasını gerektiren özel bir gerekçe bulunmamaktadır. Dolayısıyla ikinci başvuran açısından da AİHS'nin 5/4 maddesinin ihlal edildiğini tespit etmiştir.

3. AİHS'nin 6/1 maddesi

Hükümet, mevcut dava koşullarında yargılama süresinin makul olarak değerlendirilmesi gerektiğini savunmuştur. Bu bağlamda terörle ilgili suçlardan yargılanan sanıkların sayısına dikkat çekmiştir. Hükümet ayrıca üçüncü başvuran ve temsilcisinin bazı duruşmalara katılmayarak yargılamanın uzamasına neden olduğunu belirtmiştir. Son olarak yargılamada yetkililere atfedilebilecek bir gecikme yaşanmadığını savunmuştur.

İkinci ve üçüncü başvuranlar iddialarında ısrarcı olmuştur.

Dikkate alınması gereken süreler, her ikisi de tek aşamalı yargıda olmak üzere; ikinci başvuran için yaklaşık 11 yıl, üçüncü başvuran için ise 9 yıl 7 aydır. AİHM, somut başvurulardakine benzer sorunlar ortaya çıkaran davalarda sıklıkla AİHS'nin 6/1 maddesinin ihlal edildiğini tespit etmiştir (bkz. örneğin, *Sertkaya – Türkiye*, no. 77113/01; *Hasan Döner – Türkiye*, no. 53546/99; *Uysal ve Osal – Türkiye*, no. 1206/03). Mevcut davada AİHM, ne davanın karmaşıklığı ne de üçüncü başvuranın iddia edilen tutumunun yargılamanın yürütülmesindeki gecikmeleri açıklamaya yeteceği görüşündedir. Dolayısıyla AİHM yukarıdaki belirtilen davalardaki tespitlerinden ayrılmak için gerekçe görememektedir.

Dolayısıyla ikinci ve üçüncü başvuranlar hakkında yürütülen yargılama süresinin aşırı oluşu nedeniyle AİHS'nin 6/1 maddesi ihlal edilmiştir.

III. AİHS'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

AİHS'nin 41. maddesine göre:

“Mahkeme işbu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukuku bu ihlali ancak kısmen telafi edebiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, hakkaniyete uygun surette, zarar gören tarafın tatminine hükmeder.”

A. Tazminat

Birinci başvuran 34,400 Euro maddi, 30,000 Euro manevi tazminat ödenmesi talebinde bulunmuştur. İkinci başvuran 90,000 TL (yaklaşık 41,200 Euro) maddi, 100,000 TL manevi tazminat ödenmesi talebinde bulunmuştur. Son olarak üçüncü başvuran 20,000 Euro maddi, 10,000 Euro manevi tazminat ödenmesi talebinde bulunmuştur.

Hükümet taleplere itiraz etmiştir.

AİHM, tespit edilen ihlallerle talep edilen maddi tazminat arasında illiyet bağı kuramamaktadır; bu nedenle talepleri reddeder. Ancak hakkaniyete uygun bir değerlendirmeye birinci başvurana 9,000 Euro, ikinci başvurana 13,500 Euro manevi tazminat ödenmesini uygun bulmaktadır. AİHM, üçüncü başvurana ise aynı başlık altında talep ettiği miktarın tamamının ödenmesine hükmeder.

Ayrıca, taraflarca sunulan bilgilere göre başvurular hakkında yürütülen yargılama halen devam etmekte ve başvurular hala tutuklu bulunmaktadır. Bu koşullar altında AİHM, tespit edilen ihlallere son verilmesinin uygun bir yolunun, adaletin düzgün işletilmesinin gerekleri dikkate alınarak başvurular hakkında devam eden yargılamanın mümkün olan en ivedi şekilde sonuçlandırılması ve/veya başvuruların sözkonusu yargılamada karar verilene kadar tahliye edilmesi olacağı kanaatindedir (bkz. *Mehmet Ali Çelik – Türkiye*, no. 42296/07; *Yakışan – Türkiye*, no. 11339/03; *Batmaz – Türkiye*, no. 34497/06).

B. Yargılama masraf ve giderleri

Birinci başvuran ulusal mahkemeler önündeki masraf ve giderlere karşılık olarak 420 Euro, AİHM önündeki masraf ve giderler için ise 8,479 Euro ödenmesini talep etmiştir. Başvuran, taleplerini desteklemek üzere, avukatına kendisini AİHM önünde temsil etmesi için 2,596 YTL (1,230 Euro) ödediğini gösteren bir makbuz ibraz etmiştir. Ayrıca avukatlarıyla imzaladığı, başvuranın AİHM tarafından hükmedilen tazminat miktarının % 25'ini avukatlarına ödeyeceğinin belirtildiği bir avukatlık ücret sözleşmesi ibraz etmiştir. Birinci başvuran son olarak posta ve tercüme masraflarına ait makbuzlar ibraz etmiştir. İkinci başvuran ulusal mahkemeler önündeki masraf ve giderler için 12,190 Euro, AİHM önündeki masraf ve giderler için 8,000 Euro talep etmiş, ancak taleplerini desteklemek üzere belge ibraz etmemiştir. Üçüncü başvuran tercüme giderleri için 47 YTL (24 Euro) talep etmiş ve talebini desteklemek üzere bir makbuz ibraz etmiştir.

Hükümet taleplere itiraz etmiştir.

AİHM'nin içtihadına göre bir başvuran, ancak masrafların gerçekten ve gerektiği için yapıldığı ve miktarın makul olduğu kanıtlanmış ise bunları geri almaya hak kazanmaktadır. Sözkonusu davada elindeki bilgileri ve yukarıdaki ölçütleri göz önünde bulundurarak AİHM, ulusal yargılamadaki masraf ve giderlere ilişkin talebi reddeder. AİHM önündeki masraf ve harcamalar için birinci başvurana 1,500 Euro, üçüncü başvurana 24 Euro ödenmesini uygun bulmaktadır. AİHM son olarak ikinci başvuranın bu başlık altındaki taleplerini, belge bulunmaması nedeniyle reddeder.

C. Gecikme faizi

AİHM, gecikme faizi olarak Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi faizlerine uyguladığı orana üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oranın uygun olduğuna karar vermiştir.

BU GEREKÇELERE DAYANARAK AİHM OYBİRLİĞİYLE,

1. Aşağıdaki şikâyetlerin kabuledilebilir olduğuna:
 - başvuranların tümünün tutuksuz yargılanma hakkına ilişkin şikâyeti,
 - ikinci başvuranın tutukluluğunun yasaya uygunluğuna itiraz edebileceği etkili bir iç hukuk yolu bulunmayışına ilişkin şikâyeti,
 - ikinci ve üçüncü başvuranın makul bir süre içinde adil yargılanma hakkına ilişkin şikâyeti;
2. Başvuruların kalan kısmının kabuledilemez olduğuna;
3. Her üç başvuran açısından AİHS'nin 5/3 maddesinin ihlal edildiğine;
4. İkinci başvuran Muhabbet Kurt açısından AİHS'nin 5/4 maddesinin ihlal edildiğine;
5. İkinci ve üçüncü başvuranlar Muhabbet Kurt ve Azimet Ceyhan açısından AİHS'nin 6/1 maddesinin ihlal edildiğine;
6. (a) Savunmacı devletin başvuranlara, AİHS'nin 44/2 maddesi uyarınca kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihinde geçerli olan kur üzerinden Türk Lirasına çevrilmek üzere:
 - (i) Barış İnan'a 9,000 (dokuz bin) Euro manevi tazminat;
 - (ii) Muhabbet Kurt'a 13,500 (on üç bin beş yüz) Euro manevi tazminat;
 - (iii) Azimet Ceyhan'a 10,000 (on bin) Euro manevi tazminat;
 - (iv) Barış İnan'a 1,500 (bin beş yüz) Euro yargılama masraf ve giderleri;
 - (v) Azimet Ceyhan'a 24 (yirmi dört) Euro yargılama masraf ve giderleri;
 - (vi) bu miktarlara uygulanabilecek her tür vergiyi ödemesine;(b) Söz konusu sürenin bittiği tarihten ödemenin yapılmasına kadar geçen süre için Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredilere uyguladığı faiz oranına üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oranın gecikme faizi olarak uygulanmasına;
7. Adil tatmine ilişkin diğer taleplerin reddine

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar İngilizce olarak hazırlanmış ve AİHM İç Tüzüğü'nün 77. maddesinin 2. ve 3. paragrafları uyarınca 13 Ekim 2009 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.